

برکاتِ زکوٰۃ

ہفتہ وار سنتن پریمی اجتماع ہر ٹین
وارو سنتن پریمو بیان

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ
 أَمَا بَعْدُ فَأَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

زڪوٰۃ جون برڪتون

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَعَلَىٰ إِلِكِ وَأَصْحَبِكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ وَعَلَىٰ إِلِكِ وَأَصْحَبِكَ يَا نُورَ اللَّهِ

نَوَيْتُ سُنَّتَ الْأَعْتِكَافِ

(مون سنّتِ اعتڪاف جي نيت ڪئي)

جڏهن به مسجد ۾ داخل ٿيو، ياد اچڻ تي نفلي اعتڪاف جي نيت ڪري وٺندا ڪيو، جيستائين مسجد ۾ رهندو نفلي اعتڪاف جو ثواب حاصل ٿيندو رهندو ۽ ضمناً مسجد ۾ کائڻ پيئڻ به جائز ٿي ويندو.

دُرود شريف جي فضيلت

حُضُورِ نَبِيِّ پاك، صاحبِ لُولاڪ، سياحِ اَفلاڪ، صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ عاليشان آهي: ”جڏهن پاڻ ۾ محبت رکڻ وارا ٻه ٻانهي پاڻ ۾ ملاقات ڪندا آهن ۽ نبي ڪريم (صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) تي دُرودِ پاك پڙهندا آهن ته انهن ٻنهي جي جدا ٿيڻ کان پهرين ان جا اڳيان پٺيان جا گناه معاف ڪيا ويندا آهن.“ (مسند ابي يعليٰ الموصلي، مسند انس بن مالڪ، الحديث: ۲۹۵۱، ج. ۳، ص. ۹۵)

ذڪر و درود هر گهڙي ورد زبان رهي ميري فضول گوئي کي عادت نڪال دو

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي ڀائرو! ثواب حاصل ڪرڻ خاطر بيان ٻڌڻ کان پهريان

سنيون سنيون نيتون ڪري وٺون ٿا. فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ:

”نَبِيَّةُ الْمُؤْمِنِ خَيْرٌ مِّنْ عَمَلِهِ“ يعني مسلمان جي نيت ان جي عمل کان بهتر آهي.¹

پهريون ڳالھ: (1) بغير سني نيت جي ڪنهن به نيڪ عمل جو ثواب ناهي ملندو.
(2) جيتريون سنيون نيتون وڌيڪ، اوترو ثواب به وڌيڪ.

بيان ٻڌڻ جون نيتون

نگاهون جهڪائي پوري توجه سان بيان ٻڌندس ❁ تڪ
لڳائي ويهڻ بدران علمِ دين جي تعظيم خاطر جيترو ٿي سگهيو ٻئي
گوڏا وڃائي ويهندس ❁ ضرورت پوڻ تي سوڙهو يا سرڪي پين جي
لاءِ جاءِ ڪشاده ڪندس ❁ ڌڪو وغيره لڳو ته صبر ڪندس، گهوري
ڏسڻ ۽ اٽڪڻ کان بچندس ❁ صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! اذْكُرُ اللهُ تُوْبُوا اِلَيَّ اللهُ! وغيره
ٻڌي ثواب ڪمائڻ ۽ صدا لڳائڻ وارن جي دل جوئي (يعني دلداري) جي
لاءِ بلند آواز سان جواب ڏيندس ❁ بيان کان پوءِ پاڻ اڳتي وڌي سلام،
مصافحو ۽ انفرادي ڪوشش ڪندس.

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلِّي اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

¹ (المعجم الكبير للطبراني، باب السين، سهل بن سعد الساعدي الحديث: 5942، ج 6، ص 185)

بيان ڪرڻ جون نيتون

مان به نيت ڪيان ٿو ❁ الله جي رضا حاصل ڪرڻ ۽ ثواب حاصل ڪرڻ جي لاءِ بيان ڪندس ❁ ڏسي بيان ڪندس ❁ سيپاري 14

سورة النحل آيت نمبر 125: اُدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالنُّوْعِطَةِ الْحَسَنَةِ

”ترجمو ڪنز الايمان: پنهنجي رب جي وات جي طرف سڌ پڪي سمجھ ۽ چڱي نصيحت سان“ ۽ بخاري شريف (حديث: 4361) جي هن فرمانِ مصطفيٰ

صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: بَلِّغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً¹ يعني ”منهنجي طرفان پهچايو

جيتوڻيڪ هڪ ئي آيت هجي“ ۾ ڏنل احڪام جي پيروي ڪندس ❁

نيڪي جو حڪم ڏيندس ۽ بُرائي کان منع ڪندس ❁ شعر پڙهڻ،

عربي، انگريزي ۽ ڏکيا لفظ ڳالهائڻ دؤران دل جي اخلاص تي توجُّه

رڪندس يعني پنهنجي علم جو رُعب ويهارڻ مقصود ٿيو ته ڳالهائڻ کان

بچندس ❁ مدني قافلي، مدني انعامات ۽ علاقائي دوره براءِ نيڪي

جي دعوت وغيره جي رغبت ڏياريندس ❁ تهڪ ڏيڻ ۽ ڏيارڻ کان

بچندس ❁ نظر جي حفاظت بڻائڻ جي خاطر حتي الامكان نگاهون

جهڪائي رڪندس. صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ عَلِيٍّ مُحَمَّدٍ

1... بخاري، ڪتاب احاديث الانبياء، باب ما ذكر عن بني اسرائيل، 462/2، حديث: 3461

قارون جي هلاڪت

قارون، حضرت سيدنا موسيٰ عليٰ نبيّنا وعلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ جي چاچي يَصْهَرُ جو پُٽ هو، الله عَزَّوَجَلَّ ان کي بي پناه دولت سان نوازيو هو، ايستائين جو ان جي خزاني جون ڪنجيون اهڙا چاليهه (40) ماڻهو ڪٽندا هئا جيڪي عام مردن کان طاقتور هئا. (تفسيرِ خازن، پ ۲۰، القصص، تحت الآية: ۷۶، ۳/۴۴۰ ملقطاً) جيئن ته 20 سيپاري ۾ سُورَةُ الْقَصَصِ، آيت نمبر 76 ۾ ارشادِ باري تعاليٰ آهي.

وَأَتَيْنَهُ مِنَ الْكُنُوزِ مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوءُ بِأَلْعَصْبَةِ أُولِي الْقُوَّةِ (پ ۲۰، القصص: ۷۶) جماعت تي (ڪٽڻ) گريون هيون

ترجمو ڪنزالايمان: ۽ اسان کيس ايترا خزانہ ڏنا هئا جن جون ڪنجيون هڪ طاقتور

جڏهن الله تَبَارَكَ و تَعَالَىٰ بني اسرائيل تي زڪوٰۃ جو حڪم نازل فرمايو ته قارون حضرت سيدنا موسيٰ عليٰ نبيّنا وعلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ وٽ آيو ۽ پاڻ عليٰهِ السَّلَامُ سان هي طئي ڪيو ته هڪ هزار 1000 دينار تي هڪ دينار، هزار 1000 درهمن تي هڪ درهم جڏهن ته هزار 1000 پڪرين تي هڪ پڪري ۽ اهڙي طرح ٻين شين ۾ به هزارون حصو زڪوٰۃ ڏيندو. جڏهن ان پنهنجي گهر وڃي پنهنجي مال جي زڪوٰۃ جو حساب ڪيو ته تمام وڌيڪ مال ٿي رهيو هو، ان جي نفس ايترو سارو مال ڏيڻ جي همٿ نه ڪئي، تنهنڪري ان بني اسرائيل کي جمع ڪري چيو ته توهان موسيٰ عليٰهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ جي هر ڳالهه جي اطاعت ڪئي، هاڻي اهي توهان جو مال ڪٽڻ چاهين ٿا، ڇا ٿا چئو؟ انهن چيو، تون اسان جو وڏو آهين، جيڪو

چاهين حڪم ڏي. قارون چيو ته فلان بدچلن عورت ڏانهن وڃو ۽ ان سان هڪ مُعاوضو مقرر ڪريو ته اها حضرت موسيٰ عَلَيْهِ الصَّلٰوَةُ وَالسَّلَامُ تي تهمت لڳائي، جڏهن ايئن ٿيندو ته بني اسرائيل، حضرت موسيٰ عَلَيْهِ الصَّلٰوَةُ وَالسَّلَامُ کي ڇڏي ڏيندا، پوءِ قارون ان عورت کي هڪ هزار 1000 درهم ۽ هڪ هزار 1000 دينار ڏئي ان ڳالهه تي راضي ڪيو ته اها حضرت موسيٰ عَلَيْهِ الصَّلٰوَةُ وَالسَّلَامُ تي تهمت لڳائي. ٻي ڏينهن قارون بني اسرائيل کي جمع ڪيو ۽ حضرت موسيٰ عَلَيْهِ الصَّلٰوَةُ وَالسَّلَامُ وٽ اچي چوڻ لڳا ته بني اسرائيل توهان جو انتظار ڪري رهيا آهن، توهان انهن کي وعظ ۽ نصيحت فرمايو. حضرت موسيٰ عَلَيْهِ الصَّلٰوَةُ وَالسَّلَامُ تشريف وٺي آيا ۽ بني اسرائيل کي نصيحت ڪندي مختلف گناهن جون سزائون بيان ڪيون. قارون چوڻ لڳو: ڇا هي حڪم سڀني جي لاءِ آهي، چاهي توهان ئي هجو؟ پاڻ فرمايائون: چاهي آئون ئي ڇو نه هجان. چوڻ لڳا: بني اسرائيل جو خيال آهي ته توهان فلان عورت سان بدڪاري ڪئي آهي.

حضرت موسيٰ عَلَيْهِ الصَّلٰوَةُ وَالسَّلَامُ فرمايو ان کي گهرايو. اها عورت آئي ته حضرت موسيٰ عَلَيْهِ الصَّلٰوَةُ وَالسَّلَامُ فرمايو: توکي ان ذات جي قسم! جنهن بني اسرائيل جي لاءِ دريا جبل ۽ ان مان رستو بڻايو ۽ تُوڙيت نازل ڪئي، سڄ ڳالهه چئجان. اها عورت ڊڄي وئي ۽ ان کي الله عَزَّوَجَلَّ جي رسول تي تهمت لڳائي ايڏا رسائڻ جي همت نه ٿي، ان پنهنجي دل ۾ چيو ته ان کان توبه ڪرڻ بهتر آهي. ان حضرت موسيٰ عَلَيْهِ الصَّلٰوَةُ وَالسَّلَامُ کي عرض ڪيو ته ”الله عَزَّوَجَلَّ جو قسم! جيڪو ڪجهه قارون چورائڻ چاهي ٿو اهو ڪوڙ آهي، سڄ ته هي آهي ته ان مونکي تمام گهڻي مال جي لالچ

ڏني ته جيئن آئون توهان تي تهمت لڳيان.“ هي ٻڌي ڪري حضرت موسيٰ عليه الصلوة والسلام پنهنجي رب عَزَّوَجَلَّ جي حُضُور سڄدي ۾ ڪري پيا ۽ هي عرض ڪرڻ لڳا: يارب! عَزَّوَجَلَّ جيڪڏهن آئون تنهنجو رسول آهيان ته منهنجي خاطر قارون تي غضب فرما. الله تعاليٰ سندس جي طرف وحي فرمائي ته آئون زمين کي توهان جي فرمانبرداري جو حڪم ٿو ڏيان، توهان ان کي جيڪو چاهي حڪم ڏيو. حضرت موسيٰ عليه الصلوة والسلام بني اسرائيل کي فرمايو: اي بني اسرائيل! الله تعاليٰ مون کي قارون جي طرف موڪليو آهي جيئن فرعون جي طرف موڪليو هو، جيڪو قارون جو ساٿي هجي، اهو ان سان گڏ انهي جڳهه تي رُڪي ۽ جيڪو منهنجو ساٿي آهي اهو الڳ ٿي وڃي. سڀ ماڻهو قارون کان جدا ٿي ويا ۽ ٻن ماڻهن کان علاوه ڪوبه ان سان گڏ نه رهيو. تڏهن حضرت موسيٰ عليه الصلوة والسلام زمين کي حڪم ڏنو: يا اَرْضُ خُذِيهِنَّ يعني اي زمين انهن کي جهلي وٺ! ته اهي گوڏن تائين زمين ۾ دٻجي ويا. پاڻ ٻيهر اهو فرمايو ته چيلهه تائين دٻجي ويا، پاڻ اهو فرمائيندا رهيا ايستائين جو اهي ماڻهو ڪنڌ تائين دٻجي ويا، هاڻي اهي ٻاڏائڻ لڳا ۽ قارون، توهان کي الله عَزَّوَجَلَّ جا قسم ۽ رشتي ۽ قرابت جا واسطا ڏيڻ لڳو پر پاڻ عليه الصلوة والسلام جن شدتِ جلال جي سبب توجهه نه فرمائي، ايستائين جو اهي بالڪل زمين ۾ دٻجي ويا ۽ زمين برابر ٿي وئي.

حضرت قتاده رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جن فرمايو ته اهي قيامت تائين زمين ۾ دٻجندا ئي رهندا. بني اسرائيل وارن چيو ته حضرت موسيٰ عليه الصلوة والسلام قارون

جي مڪان ۽ ان جي خزانن ۽ مال جي سبب سان ان کي بددعا ڏني. هي ٻڌي ڪري پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامَ دُعا ڪئي ته ان جو مڪان ۽ ان جا خزانا ۽ مال سڀ زمين ۾ دٻجي ويا.

(تفسير خازن، پ ۲۰، القصص، تحت الآية: ۸۱، ۳/۴۴۲ ملخصاً)

اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ جَلَّ جَلَالُهُ قُرْآنِ مجيد، فرقانِ حميد ۾ قارون جي انجام جو ڪجهه هن طرح بيان فرمايو آهي، جيئن ته سُورَةُ الْقَصَصِ ، آيت نمبر 81 ۾ ارشاد ٿئي ٿو:

تَرَجَمُوا كُنُوزَ الْإِيمَانِ: پوءِ اسان ان کي ۽ ان جي گهر کي زمين ۾ دٻي ڇڏيو پوءِ ان وٽ ڪا جماعت نه هئي جيڪا الله کان بچائڻ ۾ ان جي مدد ڪري ها ۽ نه وري اهو بدلو وٺي سگهيو

خَسَفْنَا بِهِ وَبَدَارِهِ الْأَرْضَ ۖ فَمَا كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ ۖ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُنتَصِرِينَ ﴿٨١﴾ (پ ۲۰، القصص: ۸۱)

منا منا اسلامي ڀائرو! توهان ڏٺو ته دُنْيَوي مال جي محبت ۾ زڪوٰۃ ڏيڻ کان انڪار ڪرڻ ۽ الله عَزَّوَجَلَّ جي رسول سان دشمني ڪرڻ وارن جو انجام ڪهڙو خوفناڪ ٿيو، نه انهن کي مال ڪم آيو نه سندن خزانن، بلڪ اهي پنهنجي خزانن سميت ئي عذاب جي وڪڙ ۾ اچي ويا. سُورَةُ الْقَصَصِ ۾ بيان ڪيل ان واقعي ۾ جتي دنيا جي مال جو خوفناڪ انجام معلوم ٿئي ٿو اتي زڪوٰۃ جي اهميت به بخوبي واضح ٿي رهي آهي.

فرضيت زڪوٰۃ

ياد رهي ته اُمّتِ محمديه تي به زڪوٰۃ جي ادائينگي فرض آهي. جيئن ته سيپاري 1، سُورَةُ الْبَقَرَةِ ۾ آيت نمبر 43 ۾ ارشاد باري تعاليٰ آهي:

وَاقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَآتُوا الزَّكٰوةَ
ترجمو ڪترالايمن: ۽ نماز قائم رڪو ۽ زڪوٰۃ
ڏيو (پ۱، البقرة: ۴۳)

صَدْرُ الْاِقَابِلِ حَضْرَتِ عَلَامِهٖ مولانا مُفْتِي سَيِّدِ مُحَمَّدِ نَعِيمِ الدِّينِ
مُرَادِ اَبَادِي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰی عَلَيْهِ خَزَائِنِ الْعِرْفَانِ ۾ ان آيت جي تحت لکن ٿا: هن
آيت ۾ نماز ۽ زڪوٰۃ جي فرضيت جو بيان آهي.

منا منا اسلامي ڀائرو! زڪوٰۃ اركانِ اسلام مان هڪ رُڪن آهي.
الله عَزَّوَجَلَّ جي محبوب، داناءِ غيوب صَلَّي اللهُ تَعَالٰی عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمان عبرت
نشان آهي: اسلام جو بنياد پنج (5) ڳالهين تي آهي، ان ڳالهه جي
گواهي ڏيڻ ته الله تعاليٰ کان سواءِ ڪو معبود ناهي ۽ محمد (صَلَّي اللهُ تَعَالٰی
عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) ان جا رسول آهن، نماز قائم ڪرڻ، زڪوٰۃ ادا ڪرڻ، حج
ڪرڻ ۽ رمضان جا روزا رکڻ.

(صحيح البخاري، ڪتاب الايمان، باب دعاء ڪر ايمانڪم، الحديث ۸، ج ۱، ص ۱۴)

زڪوٰۃ جي اهميت جو اندازو ان ڳالهه مان لڳائي سگهجي ٿو ته
قرآن مجيد، فرقانِ حميد ۾ نماز ۽ زڪوٰۃ جو 32 دفعا گڏ ذڪر آيو آهي.
(ردالمحتار، ڪتاب الزڪوٰۃ، ج ۳، ص ۲۰۲)

زڪوٰۃ جي اهميت

منا منا اسلامي ڀائرو! ڪوبه مُلڪ چاهي معاشي طور تي ڪيترو
ئي خوشحال ڇو نه هجي، پر ان ۾ ماڻهن جو هڪ اهڙو طبقو ضرور
رهندو آهي جيڪو مختلف سببن جي باعث غربت ۽ مفلسي جو
شڪار هوندو آهي. اهڙن ماڻهن جي ڪفالت جي ذمہ داري الله عَزَّوَجَلَّ

صاحبِ حيثيت ماڻهن جي سپرد ڪئي آهي. جيئن ته الله عَزَّوَجَلَّ مالدارن تي زکوٰۃ فرض ڪئي ته جيئن اهي پنهنجي زکوٰۃ جي ذريعي معاشري جي ڪمزور ۽ نادار طبقي جي مدد ڪن ۽ دولت ڪجهه ماڻهن جي مُنين ۾ قيد هئڻ جي بجائِي مَفْلُوكُ الْحَالِ ماڻهن تائين به پهچندي رهي ۽ ايئن مُعاشري ۾ معاشي برابري جي فضا قائم رهي. ياد رهي ته جيڪڏهن الله عَزَّوَجَلَّ چاهي ها ته سڀني کي دولت مند بڻائي ڇڏي ها ۽ ڪو شخص غريب نه هجي ها پر ان پنهنجي مشييت سان ڪنهن کي امير بڻايو ۽ ڪنهن کي غريب بڻايو ته جيئن امير کي سندس دولت سان ۽ غريب کي سندس غربت سان آزمائي. جيئن ته سيپاري 8، سُوْرَةُ الْاَنْعَامِ آيت نمبر 165 ۾ ارشادِ باري تعاليٰ آهي:

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ
بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَبْلُوَكُمْ فِي مَا
اَنْتُمْ
ترجمو ڪترالايمن: ۽ اهو ئي آهي، جنهن
زمين ۾ توهان کي نائب ڪيو ۽ توهان مان
هڪڙن کي ٻين تي ڪيئي درجا بلند ڏنائين
جيئن توهان کي آزمائي ان شيءِ ۾ جيڪا
توهان کي عطا ڪيائين (پ 8، الانعام: ۱۶۵)

يعني آزمائش ۾ وجهي ته جيئن توهان نعمت، عزت ۽ مال حاصل ڪري ڪيترو شڪر گذار رهو ٿو ۽ پاڻ ۾ هڪ ٻي سان ڪهڙو سلوڪ ڪريو ٿا.
(خزائن العرفان، پ 8، الانعام، تحت الآية: ۱۶۵)

معلوم ٿيو ته دنيا دارُ الامتحان (يعني آزمائش جو گهر) آهي، تنهنڪري اسان کي گهرجي ته هر حڪمِ خداوندي کي پنهنجي لاءِ سعادت

سمجھندي خوش دلي سان ادا ڪريون ۽ پنهنجي آخرت جي لاءِ اجر ۽ ثواب جو ذخيرو جمع ڪريون. ان کان علاوه زڪوٰۃ ته هڪ اهڙي عبادت آهي، جنهن ۾ اسان جي لاءِ دنيا ۽ آخرت جا بيشمار فائدا ۽ فضيلتون رکيون ويون آهن. اچو ته زڪوٰۃ ڏيڻ جا (15) فائدا ٻڌون ۽ پنهنجي دل ۾ ان جي اهميت کي مزيد پختو ڪريون.

(1) تڪميل ايمان جو ذريعو

زڪوٰۃ ادا ڪرڻ واري کي پهرين سعادت اها حاصل ٿيندي آهي جو زڪوٰۃ ڏيڻ، ان جي ايمان جي تڪميل جو سبب بڻجي ٿي. اچو ته! انهيءَ متعلق ٻه فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ٻڌون:

1. توهان جي اسلام جو پورو ٿيڻ هي آهي ته زڪوٰۃ ادا ڪريو. (الترغيب والترهيب كتاب الصدقات، باب الترغيب في اداء الزڪوٰۃ، الحديث ۱۲، ج ۱، ص ۳۰۱)
2. جيڪو الله (عَزَّوَجَلَّ) ۽ ان جي رسول (صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) تي ايمان رکندو هجي، ان تي لازم آهي ته پنهنجي مال جي زڪوٰۃ ادا ڪري. (المعجم الكبير، الحديث ۱۳۵۶، ج ۱۲، ص ۳۲۴)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

(2) رحمتِ الهي جي برسات

زڪوٰۃ ڏيڻ واري کي ٻي سعادت هي ملندي آهي ته ان تي رحمتِ الهي جي چماچر بارش ٿيندي آهي، جيئن ته سيپاري 9، سُورَةُ الْأَعْرَافِ، آيت نمبر 156 ۾ آهي:

ترجمو ڪنز اليمان: ۽ منهنجي رحمت هر شيءِ
 کان وسيع آهي پوءِ عن قريب مان نعمتون انهن
 واسطي لکنڊس، جيڪي دجن ٿا ۽ زڪوٰۃ ڏين
 ٿا ۽ اهي اسان جي آيتن تي ايمان رکن ٿا.

وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَاكُنْهَا
 لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ
 بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٦﴾ (پ، ۹، الاعراف: ۱۵۶)

اپني رحمت کي اپني عطا کي
 لاج رکھ ميرے دستِ دعا کي
 ميرے مولیٰ تو خیرات دیدے
 ميرے مولیٰ تو خیرات دیدے
 صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ!
 صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

(3) تقويٰ ۽ پرھيزگاري حاصل ڪرڻ جو ذريعو

زڪوٰۃ جو ٽيون (3) فائدو هي آهي ته تقويٰ حاصل ٿيندي آهي.
 جيئن ته

قرآن پاڪ ۾ سڀياري 1، سُورَةُ الْبَقَرَةِ، آيت نمبر 3، مُتَّقِينَ جي علامتن
 مان هڪ علامت هي به بيان ڪئي وئي آهي:

ترجمو ڪنز اليمان: ۽ اسان جي ڌني مان
 (اسان جي واٽ ۾) خرچ ڪن ٿا

وَمِمَّا زَكَّيْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٣﴾ (پ، ۱، البقرة: ۳)

(4) ڪاميابي جو رستو

زڪوٰۃ جو چوٿون فائدو هي آهي ته ان سان ٻانهو ”ڪامياب
 ٻانهن“ جي فهرست ۾ شامل ٿي ويندو آهي. جيئن ته قرآن پاڪ ۾
 فلاح ٿائين پهچڻ وارن جو هڪ ڪم زڪوٰۃ به بيان ڪيو ويو آهي،

جيئن ته سيپاري 18، سُورَةُ الْمُؤْمِنُونَ، آيت نمبر 1 کان 4 ۾ ارشاد ٿئي ٿو:

ترجمو ڪنزالايمن: بيشڪ مراد ڪي پهتا
ايمن وارا. جيڪي پنهنجي نماز ۾ عاجزي
۽ زاري ڪن ٿا. ۽ اهي جيڪي ڪنهن
بيهودي ڳالهه جي طرف واجهائيندا نه آهن. ۽
اهي جيڪي زڪوٰة ادا ڪندڙ آهن.

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ
خَاشِعُونَ ﴿٢﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ ﴿٣﴾
وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ ﴿٤﴾
(پ، ۱۸، المؤمنون: ۴.۱)

(5) نصرتِ الهي جو مستحق

پنجين (5) فضيلت هي آهي ته الله تعاليٰ زڪوٰة ادا ڪرڻ وارن جي

مدد فرمائيندو آهي. جيئن ته سيپاري 17، سُورَةُ الْحَجِّ، آيت نمبر 41، 40 ۾
ارشاد ٿئي ٿو:

ترجمو ڪنزالايمن: ۽ بيشڪ الله ضرور
مدد فرمائيندو ان جي جيڪو ان جي دين
جي مدد ڪندو بيشڪ الله قدرت وارو
غالب آهي. اهي ماڻهو جو جيڪڏهن اسان
انهن کي زمين ۾ طاقت ڏيون ته نماز قائم
ڪن ۽ زڪوٰة ڏين ۽ چڱائي جو حڪم ڏين
۽ برائي کان روڪن ۽ الله جي واسطي ئي
اهي سمورن ڪمن جي پڇاڙي.

وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ
عَزِيزٌ ﴿١﴾ الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ
أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَآمَرُوا
بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ ۗ وَاللَّهُ
عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٢﴾
(پ، ۱، الحج، ۴۰، ۴۱)

(6) مسلمان جي دل ۾ خوشي داخل ڪرڻ

جهون (6) فائدو هي آهي ته زڪوٰة جي ادائگي سان غريبن جي

ضرورت پوري ٿيندي ۽ انهن جي دل ۾ خوشي داخل ٿيندي آهي. ياد رهي ته مسلمان جي دل ۾ خوشي داخل ڪرڻ به وڏو ثواب آهي. ٻنهي جهانن جي تاجور، سلطانِ بحروبر صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: اللهُ عَزَّوَجَلَّ جي ويجهو فرائض جي ادائينگي کان پوءِ سڀ کان افضل عمل مسلمان جي دل ۾ خوشي داخل ڪرڻ آهي. (معجم كبير، ۸۱/ ۵۹، حديث: ۱۱۰۷۹)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

(7) اسلامي معاشري جو حُسن

ستين (7) فضيلت هي آهي ته زڪوٰۃ ڏيڻ جو حڪم اسلامي معاشري جو حُسن آهي ته هڪ غني مسلمان غريب مسلمان کي زڪوٰۃ ڏئي ڪري ان کي معاشري ۾ بهتر زندگي گذارڻ جو حوصلو مهيا ڪندو آهي ۽ پڻ غريب جي دل کيني ۽ حسد جي شڪارگاهه بڻجن کان محفوظ رهندي آهي ڇو ته هو ڄاڻيندو آهي ته ان جي غني مسلمان جي مال ۾ سندس حق به موجود آهي، اهڙي طرح هو پنهنجي پاءُ جي جان، مال ۽ اولاد ۾ برڪت جي لاءِ دعاگو رهندو آهي، نبي پاڪ، صاحبِ لولاڪ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: ”بیشڪ مؤمن جي لاءِ مؤمن عمارت جي مثل آهي، جيڪي هڪ ٻئي کي تقويت پهچائيندا آهن.“ (صحيح البخاري، ڪتاب الصلوة، باب تشبيڪ الاصابع... الخ، الحديث ۴۸۱، ج ۱، ص ۱۸۱)

(8) مضبوط پائي چارو

اٺون (8) فائدو هي آهي ته زڪوٰۃ مسلمانن جي درميان پائي چارو مضبوط بنائڻ ۾ نهايت اهم ڪردار ادا ڪندي آهي، جنهن ۾ اسلامي

مُعاشرِي ۾ اجتماعيت کي رونق ملندي آهي ۽ پاڻ ۾ امداد جي بنياد تي مسلمان پنهنجي پياري آقا، مديني واري مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي ان فرمانِ عظيم جو مصداق بڻجي ويندا آهن ته: مسلمانن جي پاڻ ۾ دشمني ۽ رحمت ۽ شفقت جو مثال جسم وانگر آهي، جڏهن جسم جو ڪو عضو بيمار ٿيندو آهي ته بُوخار ۽ بي آرامي ۾ سڄو جسم ان سان شريڪ هوندو آهي.

(صحيح مسلم، ڪتاب البر والصلة والآداب، باب تراحم المؤمنين .. الخ، الحديث ۲۵۸۶، ص ۱۳۹۶)

9 مال پاڪ ٿي ويندو آهي

زڪوٰۃ ڏيڻ واري کي نائون (9) فائڊو هي حاصل ٿيندو آهي جو ان جو مال پاڪ ٿي ويندو آهي، جيئن ته حضرت سيّدنا انس بن مالڪ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان مروِي آهي ته شهنشاهِ مدينه، قرار قلب و سينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: پنهنجي مال جي زڪوٰۃ ڪڍ جو اها مال کي پاڪ ڪرڻ واري آهي، توکي پاڪ ڪري ڇڏيندي.

(مسند امام احمد، مسند انس بن مالڪ، حديث: ۱۲۳۹۷، ج ۴، ص ۲۷۴)

(10) بُري صفتن کان چوٽڪارو

ڏهون (10) فائڊو هي آهي ته زڪوٰۃ نه صرف مال کي پاڪيزه بڻائيندي آهي بلڪ نفس کي به پاڪيزگي بخشيندي آهي جو نفس کي لالچ ۽ بخل جهڙي بُري صفتن کان نجات ڏياريندي آهي. قرآن پاڪ ۾ سڀاري 4، سُورَةُ آلِ عِبْرٰن، آيت نمبر 180 ۾ بخل جي مذمت هنن لفظن سان بيان ڪئي وئي آهي:

ترجمو ڪنزالايمن: ۽ جيڪي بخل ڪندا آهن ان شيءِ ۾ جيڪا الله انهن کي پنهنجي فضل سان ڏني آهي ان کي هرگز سنو نه سمجهن بلڪ اهو انهن لاءِ بچڙو آهي جنهن ۾ بخل ڪيائين سگهو ئي اهو قيامت جي ڏينهن انهن جي گچيءَ جو گت هوندو

وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ هُوَ خَيْرًا لَّهُمْ بَلْ هُوَ شَرٌّ لَّهُمْ سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخِلُوا بِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
(پ، ۴، آل عمران: ۸۰)

مجھے مال و دولت کی آفت نے گھیرا
نہ دے جاہ و خشم نہ دولت کی کثرت
بچا یا الہی بچا یا الہی
گدائے مدینہ بنا یا الہی

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

(11) مال جي برڪت

زڪوة جو يارهون (11) فائدو هي آهي زڪوة ڏيڻ واري جو مال گهٽ نه ٿيندو آهي بلڪ دنيا ۽ آخرت ۾ وڌندو آهي. الله تعاليٰ سيپاري 22، سُورَةُ سَبَأِ آيت نمبر 39 ۾ ارشاد فرمائي ٿو:

ترجمو ڪنزالايمن: ۽ جيڪا شيءِ توهان الله جي وات ۾ خرچ ڪريو اهو ان جي بدلي ٻي ڏيندو اهو سڀ کان بهتر رزق ڏيڻ وارو آهي.

وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٣٩﴾ (پ، ۲۲، سبأ: ۳۹)

هڪ ٻي مقام تي سيپاري 3، سُورَةُ الْبَقَرَةِ آيت نمبر 262، 261 ۾ ارشاد ٿئي ٿو:

ترجمو ڪنز اليمان: انهن جو مثال جيڪي پنهنجو مال الله جي راه ۾ خرچ ڪندا آهن ان دائي وانگر جنهن ڄمايا ست سنگ هر سنگ ۾ سو داڻا الله ان کان به زياده وڌائي ٿو جنهن لاءِ گهري، ۽ الله وسعت وارو علم وارو آهي. جيڪي ماڻهو پنهنجو مال الله جي واٽ ۾ خرچ ڪندا آهن پوءِ ڏني پنيان نه ٿورو ڄاڻائن ۽ نه تڪليف ڏين انهن جو اجورو سندن رب وٽ آهي ۽ انهن کي نه ته ڪو ڊپ هجي نه ڪو غم.

مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَنْبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلٍ فِي كُلِّ سُنْبُلَةٍ مِائَةٌ حَبَّةٌ وَاللَّهُ يُضِعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٦﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يُتْبِعُونَ مَا أَنْفَقُوا مَنًّا وَلَا أَذًى لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٣٧﴾ (پ، ٣، البقرة: ٢٦٢، ٢٦١)

منا منا اسلامي ڀائرو! معلوم ٿيو ته زڪوٰۃ ڏيڻ واري کي هي يقين رکندي خوش دلي سان زڪوٰۃ ڏيڻ گهرجي جو الله تعاليٰ ان کي بهتر بدلو عطا فرمائيندو آهي. الله عَزَّوَجَلَّ جي محبوب، داناءِ غيوب، مُرَّةٌ عَنِ الْغُيُوبِ، صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ عظمت نشان آهي: ”صدقي سان مال گهٽ ناهي ٿيندو.“

چاهي ظاهري طور تي مال گهٽ ٿئي ٿو، پر حقيقت ۾ وڌي رهيو هوندو آهي، جيئن وڻ ۾ خراب ٿيڻ وارين شاخن ڪٽڻ سان بظاهر وڻ ۾ ڪمي نظر ايندي آهي، پر هي ڪٽڻ ان جي نشوونما جو سبب آهي.

مُفَسِّرُ شَهِيرِ حَكِيمِ الْأُمَّتِ حَضْرَتِ مِفْتِي أَحْمَدِ يَارْ خَانَ عَلَيْهِ رَحْمَةُ الْمَعَانِ فرمائن ٿا، زڪوٰۃ ڏيڻ واري جي زڪوٰۃ هر سال وڌندي رهندي آهي. هي تجربو آهي. جيڪو هاري بني ۾ بچ ڇڏي ايندو آهي، اهو بظاهر

بوريون خالي ڪري ڇڏيندو آهي، پر حقيقت ۾ اضافي سميت حاصل ڪري وٺندو آهي. گهر ۾ رکيل بوريون ڪوئا ۽ سُرو وغيره جي آفتن سان هلاڪ ٿي وينديون آهن يا هي مطلب ته جنهن مال مان صدقو نڪرندو رهي، ان مان خرچ ٿيندو رهي، اِنَّ شَاءَ اللّٰهُ عَزَّوَجَلَّ وَتَنوُ ئِي رهنڊو، ڪُوھ جو پاڻي پريندا رهو ته وَتَنوُ ئِي رهنڊو. (مرآة المناجیح، ۳ / ۹۳)

(12) مال جي شرڪان حفاظت

پارھون (12) فائدو هي آهي ته زڪوٰۃ ڏيڻ واري جو مال شرڪان محفوظ ٿي ويندو آهي. رحمتِ عالم، نُورِ مُجَسَّم صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰي عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ عظمت نشان آهي: جنهن پنهنجي مال جي زڪوٰۃ ادا ڪري ڇڏي، بيشڪ ان جي مال کان شر پري ٿي ويو.

(المعجر الاوسط، باب الالف من اسمه احمد، الحديث، ۱۵۷۹، ج ۱، ص ۴۳)

(13) مال جي حفاظت جو سبب

تيرھون (13) فائدو هي آهي ته زڪوٰۃ ڏيڻ مال جي حفاظت جو سبب آهي. جيئن ته فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰي عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ آهي: ”پنهنجي مالن جي زڪوٰۃ ڏئي ڪري، مضبوط قلعي ۾ بند ڪري ڇڏيو ۽ پنهنجي بيمارن جو علاج خيرات سان ڪريو.“

(مرايسيل ابي داؤد مع سنن ابي داؤد، باب في الزكاة، ص ۸)

(14) حاجت روائي

چوڏھين (14) فضيلت هي آهي ته الله تعاليٰ زڪوٰۃ ڏيڻ واري جي حاجت روائي فرمائيندو. انهي متعلق بہ فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰي عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ٻڌو:

1. جنهن ڪنهن تنگدست جي لاءِ آساني ڪئي، الله تعاليٰ ان جي لاءِ
 دنيا ۽ آخرت ۾ آساني ڪندو.

(صحيح مسلم، ڪتاب الذڪر والدعائ، باب فضل الاجتماع... الخ، الحديث ۲۶۹۹، ص ۱۴۷)

2. جيڪو ڪنهن مسلمان کي دنياوي تڪليف کان چوٽڪارو ڏي ته
 الله تعاليٰ ان جي قيامت جي ڏينهن جي مصيبت ڏور فرمائيندو.

(جامع الترمذي، ڪتاب الحدود، باب ماجاء في السترعلي المسلم، الحديث، ج ۳، ص ۱۱۵)

(15) دعائون ملنديون آهن

۽ پندرهنون (15) فائذو هي آهي ته زڪوٰۃ سان غريبن جون دعائون
 ملنديون آهن، جنهن سان رحمتِ خداوندي ۽ مددِ الهي عَزَّوَجَلَّ حاصل
 ٿيندي آهي. جيئن ته پياري آقا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو:
 توڪي الله تعاليٰ جي مدد ۽ رزق، ضعيفن جي برڪت ۽ ان جي دعائن
 جي سبب پهچندو آهي.

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

ڪتاب ”فيضانِ زڪوٰۃ“ جو تعارف

منا منا اسلامي ڀائرو! هاڻي توهان زڪوٰۃ جون جيڪي برڪتون
 ٻڌيون، هي دعوتِ اسلامي جي اشاعتي اداري جي مڪتبه المدينه
 مطبوعه ڪتاب ”فيضانِ زڪوٰۃ“ مان ڪجهه تبديلي سان ورتيون ويون
 آهن، 149 صفحن تي مشتمل ڪتاب ۾ زڪوٰۃ جي اهميت، ان جا

فضائل ۽ نه ڏيڻ جا نقصانات گڏوگڏ زڪوٰۃ جي موضوع تي بيشمار شرعي مسئلا به جمع ڪيا ويا آهن. ان کان علاوه هن ڪتاب ۾ صدقه فطر ۽ عشر جا فضائل ۽ مسائل به انتهائي آسان انداز ۾ پيش ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي وئي آهي ته جيئن عوام کي سمجهڻ ۾ آساني ٿئي ۽ اهي ان مان پرپور فائدو حاصل ڪري سگهن. ان ڪتاب کي هديو ڏئي حاصل ڪري نه صرف خود پڙهو بلڪه ٻين مسلمانن کي به لنگر رسائل يعني تحفي طور پيش ڪري خوب خوب ثواب ڪمايو. دعوتِ اسلامي جي ويب سائٽ www.dawateislami.net تان هن ڪتاب کي ريڊ (پڙهي) به سگهجي ٿو، ڊاؤن لوڊ (Download) به ڪري سگهجي ٿو ۽ پرنٽ آؤٽ (Print Out) به ڪري سگهجي ٿو.

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي ڀائرو! ”زڪوٰۃ سن (2) هجري ۾ روزن کان پهرين فرض ٿي. (درمختار، ڪتاب الزڪوٰۃ، ۲۰۲/۳) جڏهن زڪوٰۃ فرض ٿي ته مالدار صحابهءِ ڪرام رضوان الله تعالى عليهم اجمعين خوش دلي سان ۽ انتهائي جوش ۽ جذبي سان پنهنجي مالن جي زڪوٰۃ ڏيندا هئا. اچو ته انهي متعلق هڪ ايمان افروز واقعو ٻڌون. جيئن ته،

صحابهءِ ڪرام جو جذبو

حضرت سَيِّدُنَا أَبِي بِنِ كَعْبٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ فرمائن ٿا ته هڪ ڀيري سرڪارِ دوعالم، نُورِ مُجَسَّمِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن مون کي زڪوٰۃ وُصول ڪرڻ لاءِ موڪليو ته هڪ شخص وٽ پهتس. انهن پنهنجو سڀ

مال مون آڏو جمع ڪيو، مون ڏٺو ته ان تي هڪ سال جي ڏاچي لازم اچي ٿي. مون ان کي چيو ته پنهنجي زڪوٰۃ ۾ هڪ سال جي ڏاچي ڏئي ڇڏ، ڇو جو اها ئي تنهنجي اٺن جي زڪوٰۃ آهي. ان چيو: ”هڪ سال جي ڏاچي ڪهڙي ڪم ايندي؟ اها ته نه سُواري جو ڪم ڏئي سگهي ٿي نه ڪير جو، هي ڏسو هڪ طاقتور ۽ جوان ڏاچي آهي، توهان ان کي زڪوٰۃ ۾ کڻي وڃو.“ مون چيو: اٺن اهڙي شيءِ هرگز نه وندس جنهن جو مون کي حڪم نه ڪيو ويو آهي. ها! ايئن ٿي سگهي ٿو حُضُور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ تنهنجي ويجهو ئي آهن، جيڪڏهن تنهنجي دل چاهي ته حضور اقدس صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي خدمت ۾ حاضر ٿي خود انهن کي پيش ڪر. جيڪڏهن حُضُور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ قبول فرمائين ته اٺن وندس ۽ انڪار فرمايائون ته اٺن نه وندس. انهن چيو نيڪ آهي ۽ اهو ان ڏاچي کي وٺي مون سان گڏ هلي پيو. جڏهن اسان حُضُور اقدس صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي خدمت ۾ پهتاسين ته انهن عرض ڪيو: يَارَسُوْلَ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ توهان جو قاصد منهنجي مال جي زڪوٰۃ وصول ڪرڻ جي لاءِ مون وٽ آيو ۽ خدا عَزَّوَجَلَّ جو قسم! اها سعادت پهرين مون کي نصيب نه ٿي آهي ته حُضُور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ يا پاڻ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي قاصد منهنجي مال جو معائنو فرمايو هجي. مون توهان صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي قاصد آڏو تمام اٺ پيش ڪري ڇڏيا ته ان جي خيال ۾ مون تي هڪ سال جي ڏاچي لازم آئي. هڪ سال جي ڏاچي نه ڪير جو ڪم ڏئي سگهي ٿي ۽ نه ئي سُواري جو، ان لاءِ مون هڪ جوان، صحت مند ڏاچي پيش ڪئي ته ان کي زڪوٰۃ ۾ قبول

فرمايو، پر انهن انڪار ڪري ڇڏيو. يارَسُوْلُ اللّٰهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ اها ڏاچي آئون توهان جي بارگاه ۾ ڪڍي آيو آهيان. توهان ان کي قبول فرمايو. پياري آقا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: توتي لازم ته اهو ئي آهي. ها! جيڪڏهن تون پنهنجي خوشي سان وڏي عمر جي ڏاچي ڏين ته الله عَزَّوَجَلَّ توکي ان جو اجر ڏيندو ۽ اسان ان کي قبول ڪري ٿا ونون. انهن عرض ڪيو: يارَسُوْلُ اللّٰهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ هي ڏاچي آهي جيڪا آئون گڏ ڪڍي آيو آهيان، توهان ان کي قبول فرمائي وٺو، ته رَسُوْلُ اللّٰهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ان کي وٺڻ جي اجازت ڏئي ڇڏي ۽ ان جي مال ۾ برڪت جي دعا فرمائي.

(ابوداود، ڪتاب الزڪاة، باب زڪاة السائمه ، ۲/۱۴۸، حديث: ۱۵۸۳)

منا منا اسلامي پاترو! توهان ڏٺو ته صحابهء ڪرام عَلَيْهِمُ الرِّضْوَانُ جي دليين ۾ زڪوٰۃ ادا ڪرڻ جو ڪيتري قدر جذبو موجود هو جو اهي الله عَزَّوَجَلَّ جي راه ۾ ڏيڻ جي لاءِ پنهنجو سڀ کان اعليٰ مال پيش ڪندا ۽ ان کي پنهنجي لاءِ باعثِ سعادت سمجهندا هئا. پر افسوس! هڪ اسان آهيون جو خوش دلي سان زڪوٰۃ ادا ڪرڻ ته پري جي ڳالهه، اسان جو وڏو تعداد زڪوٰۃ ادا ئي نه ٿو ڪري. ياد رکو! قرآن مجيد، فرقان حميد ۾ سڀاري 10، سُورَةُ التَّوْبَةِ ، آيت نمبر 34 ۾ زڪوٰۃ ادا نه ڪرڻ وارن جي باري سخت وعيد آئي آهي، جيئن ته ارشادِ باري تعاليٰ آهي:

ترجمو ڪنز الايمان: ۽ جيڪي ڳڏ ڪري رکن
 ٿا سون چاندي ۽ ان کي الله جي راه ۾
 خرچ نه ٿا ڪن انهن کي خوشخبري ٻڌاءِ
 دردناڪ عذاب جي.

وَالَّذِينَ يَكْتُمُونَ الذَّهَبَ وَ الْفِضَّةَ وَ لَا
 يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُم بِعَذَابٍ

(پ: ۱۰، التوبة: ۳۴)

آييم

زڪوة نه ڏيڻ وارن جي باري ۾ وعيدن تي مشتمل ٻه فرامين
 مصطفيٰ صلي الله تعالى عليه واله وسلم سماعت ڪريو:

1. دوزخ ۾ سڀ کان پهريان ٽي (3) شخص ويندا، ان ۾ هڪ مالدار به
 آهي جيڪو پنهنجي مال ۾ الله عَزَّوَجَلَّ جو حق (زڪوة) ادا نه ٿو
 ڪري.

(ابن خزيمه، ڪتاب الزڪاة، باب ذكر ادخال مانع الزڪاة... الخ، الحديث: ۲۲۴۹، ج ۴، ص ۸
 ملخصاً)

2. جيڪو شخص سون ۽ چاندي جو مالڪ هجي ۽ ان جو حق (يعني
 زڪوة) ادا نه ڪري ته قيامت جي ڏينهن ان جي لاءِ باه جا سليب
 وڇايا ويندا جن کي جهنم جي باه ۾ تپائي گرم ڪيو ويندو ۽ ان
 سان ان جا پاسا، پيشاني ۽ ٻئي ڏنڀيا ويندا، جڏهن اهي ٿڌا ٿيڻ تي
 ايندا ته ٻيهر پهريان وانگر ئي ڪيا ويندا. (هي معاملو جاري رهندو) ان
 ڏينهن جنهن جو مقدار پنجاه هزار (50,000) سال آهي، ايستائين جو
 ٻانهن جا فيصلو ٿي ويندا، هاڻي اهو پنهنجي راه ڏسندو، چاهي
 جنت جي طرف وڃي يا جهنم جي طرف.

(صحيح مسلم، ڪتاب الزڪاة، باب اثر مانع الزڪوة، حديث: ۹۸۷، ص ۴۹۱)

ڏر لڳ رهيا آه! جهڻم کي آڱر سڄي بخشش ڪا مڃهه ڪو مُرڙو سٺا ڏيڻي ڏيڻي حضور

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي پاڻرو! بيشڪ الله رَبُّ الْعَالَمِينَ حڪيم (حڪمت وارو) آهي ۽ حڪيم جو ڪو ڪم حڪمت کان خالي نه هوندو آهي، ان پنهنجن ٻانهن جي لاءِ جيڪي به احڪام نازل فرمايا، اهي سڀ حڪمت سان ڀرپور آهن، چاهي اسان جون ناقص عقولون ان حڪمتن تائين پهچ حاصل ڪري نه سگهن. زڪوٰۃ به هڪ اهڙو فريضو آهي، جنهن ۾ الله عَزَّوَجَلَّ بيشمار حڪمتون رکيون آهن. اچو ته ان مان ڪجهه حڪمتون ٻڌون ٿا.

زڪوٰۃ جي ادائگي جون حڪمتون

1. سخاوت انسان جو ڪمال آهي ۽ بخل عيب. اسلام زڪوٰۃ جي ادائگي جهڙو پيارو عمل مسلمانن کي عطا فرمايو ته جيئن انسان ۾ سخاوت جهڙو ڪمال پيدا ٿئي ۽ بخل جهڙو بدترين عيب ان جي ذات مان ختم ٿئي.

2. جيئن هڪ ملڪي نظام هوندو آهي ته اسان جي ڪمائي ۾ حڪومت جو حصو هوندو آهي، جنهن کي اهي ٽيڪس جي طور تي وصول ڪندي آهي ۽ پوءِ اهو ٽيڪس اسان جي مفاد ۾ يعني ملڪي انتظام تي خرچ ٿيندو آهي. بلاتشبيهه اسان کي مال ۽ دولت

۽ ٻين ڪيترن ئي نعمتن سان نوازڻ واري ربَّ عَزَّوَجَلَّ ئي جي پياري ذات آهي ۽ زڪوٰۃ الله عَزَّوَجَلَّ جو حق آهي، جيڪو اسان جي ئي غريبن تي خرچ ڪيو ٿو وڃي.

3. ربَّ عَزَّوَجَلَّ چاهي ها ته سڀني کي مال ۽ دولت عطا فرمائي ڪري غني ڪري ڇڏي ها، پر ان جي مشيئت آهي جو ان پنهنجن ئي ٻانهن ۾ ڪن کي امير ۽ دولت مند ڪيو ۽ ڪن کي غريب رکيو ۽ اميرن يعني صاحبِ نصاب تي زڪوٰۃ جي ادائگي لازم ڪئي ته جيئن ان سان اميرن ۽ غريبن ۾ پيار، محبت ۽ پاڻ ۾ امداد جو جذبو پيدا ٿئي ۽ الله عَزَّوَجَلَّ جي نعمت کي سڀ ملي ڪري کائين ۽ ان جو شڪر ادا ڪن.

4. شريعت زڪوٰۃ فرض ڪري ڪا اڻ ٿيڻي شي فرض ناهي ڪئي بلڪ اسان پنهنجي آس پاس غور ڪريون ته زڪوٰۃ جي حقيقت هر جڳهه موجود آهي. جيئن ته ميون جو گودو انسان جي لاءِ آهي ۽ چلڪو جانورن جو حق آهي. ڪڻڪ ۾ ميوو (يعني بچ) اسان جو حصو پر پُوسو جانورن جو، ڪڻڪ ۾ به اٽو اسان جو آهي ۽ ٻُھ جانورن جو. اسان جي جسم ۾ وار ۽ ننهن وغيره جو شرعي حد کان وڌڻ جي صورت ۾ عليحده ڪرڻ ضروري آهي جو هي سڀ جسم جي زڪوٰۃ يعني اضافي شيءِ ميل آهي. بيماري تندرستي جي زڪوٰۃ، مصيبت راحت جي زڪوٰۃ، نمازون دنياوي ڪاروبار جي ڄڻ ته زڪوٰۃ آهن.

5. جيڪڏهن اهو شخص جنهن تي زڪوٰۃ فرض آهي، زڪوٰۃ جي ادائينگي جو التزام (يعني پنهنجي مٿان لازم) ڪري وٺي ته مسلمان ڪڏهن ٻين جا محتاج نه ٿيندا. مسلمانن جون ضرورتون مسلمانن کان ئي پوريون ٿي وينديون ۽ ڪنهن کي خيرات گهرڻ جي حاجت پيش نه ايندي. (رسائل نعيميه، ص ۲۹۸، بتصرف)

بهرحال دولت کي تجورين ۾ بند (بينڪ ۾ جمع) ڪرڻ جي بجاءِ، زڪوٰۃ ۽ صدقات جي صورت ۾ راهِ خدا ۾ خرچ ڪريون، نه ته يقين ڪريو ته زڪوٰۃ ادا نه ڪرڻ، آخرت جي دردناڪ عذاب ۽ دنيا ۾ معاشي بدحالي جو ڪارڻ بڻجي سگهي ٿو. زڪوٰۃ ادا نه ڪرڻ جا بي شمار نقصانات آهن انهن مان ڪجهه هي آهن.

مال جي بربادي

زڪوٰۃ نه ڏيڻ مال جي بربادي جو سبب آهي. اچو ته! انهي متعلق ٻه فرامين مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ سماعت فرمايون:

1. خشڪي ۽ ٽري ۾ جيڪو مال ضايع ٿيو آهي، اهو زڪوٰۃ نه ڏيڻ جي وجه سان تلف (برباد) ٿيو آهي.
2. زڪوٰۃ جو مال جنهن ۾ مليل هوندو، ان کي تباه ۽ برباد ڪري ڇڏيندو.

صَدْرُ الشَّرِيْعَةِ، بَدْرُ الطَّرِيقَةِ مَفْتِي مُحَمَّدٌ أَمجدُ عَلِيٍّ اعْظَمِي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ
ان حديثِ پاڪ جي وضاحت ڪندي لکن ٿا: ڪجهه ائمه ان حديثِ پاڪ

جي هي معنيٰ بيان ڪئي ته زڪوٰۃ (زڪوٰۃ) واجب ٿي ۽ ادا نه ڪئي ۽ پنهنجي مال ۾ ملائي رکي ته هي حرام ان حلال کي هلاڪ ڪري ڇڏيندو ۽ امام احمد (رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ) جن فرمايو ته معنيٰ هي آهي ته مالدار شخص مال زڪوٰۃ (زڪوٰۃ) وٺي ته هي زڪاۃ (زڪوٰۃ) ان جي مال کي هلاڪ ڪري ڇڏيندي جو زڪاۃ (زڪوٰۃ) فقيرن جي لاءِ آهي ۽ پئي معنيٰ صحيح آهن.

اجتماعي نقصان

زڪوٰۃ ادا نه ڪرڻ واري قوم کي اجتماعي نقصان کي به منهن ڏيڻو پوندو آهي. اچو ته ان باري ۾ به فرامين مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ٻڌون:

1. جيڪا قوم زڪوٰۃ نه ڏيندي، الله عَزَّوَجَلَّ ان کي قحط (ڏڪار) ۾ مبتلا فرمائيندو.

2. جڏهن ماڻهو زڪوٰۃ جي ادائينگي ڇڏي ڏيندا، ته الله عَزَّوَجَلَّ بارش روڪي ڇڏيندو، جيڪڏهن زمين تي چوپايا موجود نه هجن ته آسمان کان هڪ قطرو پاڻي نه ڪري ها.

مال، وبال بڻجي ويندو

زڪوٰۃ نه ڏيڻ واري جي لاءِ قيامت جي ڏينهن اهو ئي مال جان جو وبال بڻجي ويندو. جيئن ته الله عَزَّوَجَلَّ جي محبوب، دانا ۽ غيوب صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمان عبرت نشان آهي: جنهن کي الله تعاليٰ مال ڏنو ۽ اهو ان جي زڪوٰۃ ادا نه ڪري ته قيامت جي ڏينهن اهو مال

گنجي نانگ جي صورت ۾ آندو ويندو، جنهن جي مٿي تي ٻه ڪارا نشان هوندا، اهو نانگ ان جي ڳچيءَ جو هار بڻائي پارايو ويندو. پوءِ ان (زڪوٰۃ نه ڏيڻ واري) جون وڇون پڪڙيندو ۽ چونڊو: ”آءُ تنهنجو مال آهيان، آءُ تنهنجو خزانو آهيان.“

(صحيح البخاري، ڪتاب الزڪوٰۃ، باب اثر مانع الزڪوٰۃ، الحديث ۱۴۰۳، ج ۱، ص ۴۷۴)

حساب ۾ سختي

زڪوٰۃ نه ڏيڻ واري جي حساب ۾ سختي ڪئي ويندي، جيئن ته شهنشاهِ مدينه، قرارِ قلب و سينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: ”فقير هرگز بکيا اگهاڙا ٿيڻ جي تڪليف نه کڻندا، پر مالدارن جي هٿان، ٻڏي وڻو اهڙن مالدارن کان الله تعاليٰ سخت حساب وٺندو ۽ انهن کي دردناڪ عذاب ڏيندو.“

(مجمع الزوائد، ڪتاب الزڪوٰۃ، باب فرض الزڪوٰۃ، الحديث ۴۳۲۴، ج ۳، ص ۱۹۷)

عذابن جون نقوشو

شيخ طريقت، اميرِ اهل سنت حضرت علامه مولانا ابوبلال محمد الياس عطار قادري رضوي دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَةُ پنهنجي مشهور زمانه تاليف ”فيضانِ سُنَّت“ جلد پهرين جي صفحي نمبر 405 تي لکن ٿا:

منا منا اسلامي ڀائرو! ياد رکو! زڪوٰۃ ادا ڪرڻ جو جتي بيشمار ثواب آهي اتي نه ڏيڻ وارن جي لاءِ خوفناڪ عذاب به آهن جيئن منهنجا آقا، اعليٰ حضرت امامِ اهل سنت مولانا شاه احمد رضا خان عَلَيْهِ رَحْمَةُ الرَّحْمٰنِ قُرآن و حديث ۾ بيان ڪيل عذابن جو نقشو چٽيندي فرمائن ٿا ته ”خلاصو هي آهي ته جنهن سون چاندي جي زڪوٰۃ نه ڏني

وڃي، قيامت جي ڏينهن جهڻم جي باه ۾ تپائي ڪري ان سان سندن پيشانين ۽ پاسن ۽ پنين تي داغ لڳايا ويندا، انهن جي مٿي ۽ ڇاتي تي جهنم جو گرم پٿر رکندا ته ڇاتي توڙي ڪري ڪلهي کان نڪري ويندو ۽ ڪلهي جي هڏيءَ تي رکندا ته هڏا توڙيندو سيني کان نڪري ايندو، ڀڻي توڙي پاسن کان نڪري ويندو، ڪياڙي توڙي پيشانيءَ کان نڪري ايندو، جنهن مال جي زڪوٰۃ نه ڏني ويندي قيامت جي ڏينهن پراڻو خونخوار ازدها (وڏو نانگ) بڻجي ڪري ان جي پويان ڊوڙيندو، هي هٿ سان روڪيندو ته هو هٿ چٻاڙي وٺندو، پوءِ ڳچيءَ ۾ ڳٽ بڻجي پوندو، ان جو وات پنهنجي وات ۾ وجهي چٻاڙيندو ته مان آهيان تنهنجو مال مان آهيان تنهنجو خزانو، پوءِ ان جو سمورو جسم چٻاڙي ڇڏيندو. *وَاتَّبِعْنَا بِاللَّهِ رَبِّ انْعَمَيْنِ* (فتاوىٰ رضويه، ۱۰/۱۸۳) منهنجا آقا اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ زڪوٰۃ نه ڏيڻ وارن کي قيامت جي عذاب کان ديڄاري ڪري سمجهائيندي فرمائن ٿا ته ”اي عزيز! ڇا خدا (عَزَّوَجَلَّ) ۽ رسول (صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) جي فرمان کي ايئن ئي مذاق مسخري سجهين ٿو؟ يا (قيامت جي هڪ ڏينهن) پنجاه هزار ورهين جي عرصي ۾ هي ساه سڪائيندڙ مصيبتون سهڻ آسان ڄاڻين ٿو؟ ٿورو هتان جي باه ۾ هڪ اڌ روپيو (ننڍڙو سڪو) گرم ڪري جسم تي رکي ڏس، پوءِ ڪٿي هيءَ هلڪي گرمي، ڪٿي اها قهر (واري) باه، ڪٿي هي صرف هڪ روپيو، ڪٿي اهو سڄي عمر جو گڏ ڪيل مال، ڪٿي هيءَ هڪڙي منت جي دير، ڪٿي اها هزار سال ڏينهن جي آفت،

ڪٿي هي معمولي داغ، ڪٿي اهو هڏا توڙي ڪري آر پار ٿيڻ وارو غضب. الله تعاليٰ مسلمانن کي هدايت بخشي. (فتاوىٰ رضويه، ۸۰/۸۵)

منا منا اسلامي ڀائرو! دعوتِ اسلامي جي مدني ماحول سان هر دم وابسته رهو. اِنَّ شَاءَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ زڪوة ۽ صدقات جي ضروري احڪامات جي معلومات ٿيندي رهندي ۽ عمل جي جذبي ۾ به اضافو ٿيندو ويندو. الله عَزَّوَجَلَّ اسان کي هر دم دعوتِ اسلامي جي مشڪبار مدني ماحول سان وابسته رهڻ جي توفيق عطا فرمائي.

امين بجا والنبى الامين صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

بيان جو خلاصو

منا منا اسلامي ڀائرو! توهان ٻڌو ته زڪوة ادا نه ڪرڻ وارا ڪيتري خساري ۾ آهن جو دنيا ۾ به نقصان کڻندا ۽ آخرت ۾ دردناڪ عذاب ۾ مبتلا ٿيندا. ڦاڙون جو واقعو عبرت جي قابل آهي ته جنهن کي الله عَزَّوَجَلَّ بي پناه دولت سان نوازيو هو پر جڏهن زڪوة ڏيڻ جو وقت آيو مال جي محبت ان کي زڪوة ادا ڪرڻ کان روڪي ڇڏيو ۽ ايئن اهو حضرت موسيٰ عَلَيْهِ السَّلَامَ تي تهمت لڳائڻ جي مذموم ڪوشش ڪندي عُضَبِ الهِي جو شڪار ٿيو ۽ پنهنجي بلند ۽ ڊگهن مڪانن ۽ خزانن سميت زمين ۾ ڊبايو ويو ۽ قيامت تائين ڊڄندو ويندو. زڪوة ڏيڻ ايمان جي تڪميل جو ذريعو آهي، زڪوة ڏيڻ واري تي رحمتِ الهِي جي برسات ٿيندي آهي، زڪوة ڏيڻ سان تقويٰ و پرهيزگاري ۽ فلاح و ڪاميابي حاصل ٿيندي آهي. زڪوة سان اسلامي ڀائي چاري ۾

اضافو ٿيندو آهي گڏوگڏ مال جي حفاظت ٿيندي آهي، مال پاڪ ٿي ويندو آهي ۽ ان ۾ برڪت نازل ٿيندي آهي. زڪوٰۃ ڏيڻ وارو شرڪان محفوظ ٿي ويندو آهي ۽ ان کي غريبن ۽ ضعيفن جون دعائون ملنديون آهن. الله عَزَّوَجَلَّ اسان کي به پنهنجي مال جي زڪوٰۃ ادا ڪرڻ ۽ وڌ کان وڌ پنهنجي راه ۾ خرچ ڪرڻ جي توفيق عطا فرمائي.

امين بجاہ النبي الامين صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

مجلس افتاء جو تعارف

منا منا اسلامي ڀائرو! ڪنهن به قسم جي شرعي رهنمائي ۽ مسائل جي حل جي لاءِ دارالافتاءِ اهل سنت سان رُجوع ڪريو. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ تبليغ قرآن و سنت جي عالمگير غير سياسي تحريڪ دعوتِ اسلامي جي شعبه جات مان هڪ شعبو ”مجلس افتاء“ به آهي. جنهن جي تحت سڀ کان پهريون دارالافتاءِ 15 شعبان المعظم 1421ھ ۾ جامع مسجد ڪنزالايمان، بابري چوڪ بابُ المدينه (ڪراچي) ۾ قائم ٿيو ۽ ڪراچي جي مختلف علائقن ۽ هن وقت پاڪستان جي مختلف شهرن ۾ به دارالافتاءِ اهل سنت قائم ٿي چڪا آهن، جتي مُفتيانِ ڪرام ۽ علماءِ ڪرام اُمتِ مسلم جي شرعي رهنمائي ۾ مصروفِ عمل آهن. ان کان علاوه مجلسِ افتاءِ جي تحت هڪ شعبو ”دارالافتاءِ آن لائن“ به آهي جتي افتاءِ جا اسلامي ڀائر انتهائي ذم داري سان ٿيلي فون ۽ انٽرنيٽ تي پوري دُنيا جي مسلمانن طرفان پڇيا ويندڙ مسائل جو هٿو هٿ حل

بڌائيندا آهن. دارالافتاءِ آن لائن جي اسلامي پائرن کان انٽرنيٽ جي ذريعي پوري دنيا مان ان اي ميل ايڊريس (darulifta@dawateislami.net) تي سوالن جا جواب معلوم ڪري سگهجن ٿا.

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

12 مدني ڪمن ۾ حصو وٺو!

منا منا اسلامي پائرو! سنتن تي عمل جو جذبو حاصل ڪرڻ ۽ پاڻ کي فرائض ۽ واجبات، سنتن ۽ مستحبات جو پابند بنائڻ جي لاءِ دعوتِ اسلامي جي مدني ماحول سان وابسته ٿي وڃو ۽ نيڪي جي دعوت عام ڪرڻ جي لاءِ ذيلي حلقي جي 12 مدني ڪمن ۾ اڳتي وڌي حصو وٺو. ذيلي حلقي جي 12 مدني ڪمن مان روزانه وارو هڪ مدني ڪم چوڪ درس به آهي. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ چوڪ درس مسلمانن کي بُرائين کان بچائڻ، نيڪي جي رغبت ڏيارڻ، نمازن جي پابندي جو ذهن بنائڻ سان گڏوگڏ علمِ دين جون ڪيتريون ئي ڳالهيون سکڻ ۽ سيکارڻ جو ذريعو آهي ۽ ماڻهن تائين علمِ دين جون ڳالهيون پهچائڻ اجر ۽ ثواب جو ڪم آهي.

فرمانِ مُصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ آهي: جيڪو شخص منهنجي اُمت تائين ڪا اسلامي ڳالهه پهچائي ته جيئن ان سان سنّت قائم ڪئي وڃي يا ان سان بدمذهبي دُور ڪئي وڃي ته اهو جنتي آهي. (حلية الاولياء، ۱۰/۴۵، حديث: ۱۴۴۶) هڪ ٻي حديث پاڪ ۾ آهي: ”الله تعاليٰ ان جو ايمان ٿرو

تازه رکي جيڪو منهنجي حديث کي ٻڌي، ياد رکي ۽ ٻين تائين پهچائي.“ (ترمذی، ڪتاب العلم، باب ماجاء في الحث علي تبليغ السماع، ۴/ ۲۹۸، حدیث: ۲۶۶۵)

هر ڪلمي تي سڄي سال جي عبادت جو ثواب

حُجَّةُ الْإِسْلَام حضرت سَيِّدُنَا امام أَبُو حَامِد محمد بن محمد بن محمد غزالي رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا: هڪ پيري حضرت سَيِّدُنَا مُوسِي ڪَلِيمُ اللَّهِ عَلَى تَبِيئِنَا وَعَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ بارگاهِ خدائوندي عَزَّوَجَلَّ ۾ عرض ڪيو: يا الله عَزَّوَجَلَّ! جيڪو پنهنجي ڀاءُ کي نيڪي جو حڪم ڪري ۽ بُرائي کان روڪي. ان جي جزا ڇا آهي؟ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ارشاد فرمايو: مان ان جي هر ڪلمي (جُملي) جي بدلي هڪ هڪ سال جي عبادت جو ثواب لکندو آهيان ۽ ان کي جهنم جو عذاب ڏيندي مون کي حيا ايندي آهي.
(مڪاشفة القلوب، ص ۴۸)

منا منا اسلامي ڀائرو! توهان ڏٺو ته نيڪي جي دعوت ڏيڻ جا ڪيتري قدر فضائل آهن، چوڪ درس به مسلمانن کي نيڪي جي دعوت ڏيڻ، بُرائي کان منع ڪرڻ ۽ علمِ دين سيکارڻ جو اهم ذريعو آهي جو ماڻهو بازارن ۾ ويهي بدنگاهي، فضول ڳالهين ۽ طرح طرح جي گناهن ۾ مشغول ٿي سگهن ٿا، ڪڏهن ڪڏهن ته چوڪ درس ۾ شرڪت جي برڪت سان سندن زندگي ۾ اهڙو مدني انقلاب اچي ويندو آهي جو اهي پنهنجي گناهن پري زندگي کان توبه ڪري نيڪين جي راه تي هلڻ شروع ٿي ويندا آهن. اچو ته انهي متعلق هڪ مدني بهار ٻڌون ٿا.

عياش نوجوان

رَمَ رَمَ نگر، حيدرآباد (باب الاسلام سنڌه) جي علائقي محبوب ٽاؤن جي مقيم اسلامي پيءُ پنهنجي بي رونق زندگي ۾ مدني بهار اچڻ جو تذڪرو ڪجهه هن طرح ڪري ٿو ته: آءُ هڪ عياش نوجوان هئس. برائين جي ڏهڻ ۾ ايتري قدر ڦاسي چڪو هئس جو شراب نوشي جهڙي بُري عادت ۾ گرفتار ٿي ويس. هڪ ڏينهن دعوتِ اسلامي سان وابسته اسلامي پيءُ شفقت پري انداز ۾ چوڪ درس ۾ شرڪت جي دعوت پيش ڪئي، مون ان جي دعوت قبول ڪندي سُنتن پڙهي درس ۾ شرڪت ڪئي. درس جي تاثير پريل لفظن منهنجي دل جي دنيا بدلائي ڇڏي، آهسته آهسته اسلامي ڀائرن جي انفرادي ڪوشش جي برڪت سان مدني ماحول جي ويجهو کان ويجهو ٿيندو ويس. عاشقانِ مصطفيٰ جي صحبت جي برڪت سان رَمَضانُ المبارڪ جي آخري عشري (ڏهاڪي) جي تربيتي اعتڪاف جي سعادت ملي. علمِ دين سکڻ لاءِ مليو، چڱن ماڻهن جي صحبت ته ڇا ملي جو دل جي ڪاراڻ ڏوپڻ لڳي. نماز کان پري ڀڄڻ وارو شخص مسجد جي پهرين صف ۾ ٽڪير اوليٰ سان باجماعت نماز ادا ڪرڻ وارو بڻجي ويو. شراب ۾ مست رهڻ وارو عشقِ مصطفيٰ ۾ تڙپڻ وارو بڻجي ويو. مهڪندڙ مهڪندڙ مدني ماحول جي پُر بهار فضاڻن ۾ اهڙو ذهن بڻيو جو آءُ مشڪبار مدني ماحول سان وابسته ٿي ويس ۽ مون کي شراب نوشي ۽ بين گناهن جي نحوستن کان نجات ملي وئي.

صَلَّى اللّٰهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ!

دعوتِ اسلامي جي هفتيوار سنتن پري اجتماع ۾ پڙهيا ويندڙ درود شريف

(1) جمع جي رات جو دُرُود

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الْحَبِيبِ الْعَالِي الْقَدْرِ
الْعَظِيمِ الْجَاهِ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ

بزرگن فرمايو آهي ته جيڪو شخص هر جمعرات (جمع ۽ خميس جي وچين رات) هن دُرُود شريف کي پابندي سان گهٽ مان گهٽ هڪ ڀيرو پڙهندو موت جي وقت سرڪارِ مدينه صَلَّ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّم جي زيارت ڪندو ۽ قبر ۾ داخل ٿيندي وقت اهو به ڏسندو ته سرڪارِ مدينه صَلَّ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّم ان کي پنهنجي هٿن سان قبر ۾ داخل ڪري رهيا آهن،⁽¹⁾

(2) سمورا گناه معاف

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا وَمَوْلَانَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَسَلِّمْ

حضرت سيدنا انس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان روايت آهي ته تاجدارِ مدينه صَلَّ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّم جن فرمايو: جيڪو شخص اهو دُرُود شريف پڙهي جيڪڏهن بيٺل هو تو ويهڻ کان پهريان ۽ ويٺل هو ته بيٺل کان پهريان، ان جا گناه معاف ڪيا ويندا.⁽²⁾

1...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة السادسة والخمسون، ص151 ملخصاً

2...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة الحادية عشرة، ص 65

(3) رَحْمَتِ جَا سِتْرِ دَرُوَا

صَلَّى اللّٰهُ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ

جيڪو اهو دُرُودِ شَرِيفِ پڙهندو آهي ان تي رحمت جا ستر دروازا
کوليا ويندا آهن.⁽¹⁾

(4) هڪ هزار ڏينهن جون نيڪيون

جَزَى اللّٰهُ عَنَّا مُحَمَّدًا مَا هُوَ أَهْلُهُ

حضرت سيدنا ابن عباس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا کان روایت آهي ته سرڪار
مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: انهي درود شريف کي پڙهڻ واري
جي لاءِ ستر فرشتا هڪ هزار ڏينهن تي نيڪيون لکندا آهن.⁽²⁾

(5) ڇهه لک دُرُودِ شَرِيفِن جَوَاِب

اللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَدَدَ مَا فِي عِلْمِ اللّٰهِ صَلَاةً دَائِمَةً بَدْوَامٍ مُلْكِ اللّٰهِ

حضرت احمد صاوي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللّٰهِ الْهَادِي ڪن بزرگن کان نقل ڪن ٿا هن
دُرُودِ شَرِيفِ کي هڪ ڀيرو پڙهڻ سان ڇهه لک دُرُودِ شَرِيفِ پڙهڻ جو
ثواب حاصل ٿيندو آهي.⁽³⁾

¹...القول البديع،الباب الثاني، ص277،

²...مجمع الزوائد،كتاب الادعية،باب في كيفية الصلاة...الخ،10/254،حديث:17305

³...افضل الصلوات على سيد السادات،الصلاة الثانية والخمسون،ص149

(6) قُرْبِ مُصْطَفِيٍّ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ كَمَا تُحِبُّ وَتَرْضَى لَهُ

هڪ ڏينهن هڪ شخص آيو ته حُضُورِ انور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ان کي پنهنجي ۽ صديقِ اڪبر رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جي وچ ۾ ويهاريو، انهي کي صحابه ڪرام رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمْ کي تَعَجُّبُ ٿيو ته اهو مرتبي وارو شخص ڪير آهي جڏهن اهو هليو ويو ته سرڪارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: اهو جڏهن مون تي دُرُودِ پاڪ پڙهندو آهي ته ائين پڙهندو آهي.⁽¹⁾

(7) دُرُودِ شَفَاعَتِ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَأَنْزِلْهُ الْمَقْعَدَ الْمُقَرَّبَ عِنْدَكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

شانخ اهم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن جو فرمان معظم آهي: جيڪو شخص هيئن درود پاڪ پڙهي ان جي لاءِ منهنجي شفاعت واجب ٿي ويندي آهي.⁽²⁾

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

1... القول البديع، الباب الاول، ص 125

2... الترغيب والترهيب، ج 2، ص 329، حديث 31